

När ett passagerarplan hamnar i turbulens kan det bli obehagligt. Denna gång var det riktigt illa. Folk skrek, ja några bad högljudd i tron att deras sista stund var kommen. På en av stolarna satt en ungefär tioårig flicka tillsynes utan vuxen sällskap. Hon lät sig inte oroas, inte ens, när planet under flera sekunder tycktes stört dyka, lyfte hon blicken från boken hon läste.

Överraskningen var stor när en medpassagerare efter landningen frågade:

”Hur kunde du sitta så lugnt när alla vi andra var så rädda?”

Hon såg strålande i mannens ögon, ”det är ju min pappa som flyger. Han är piloten!”

Kan man annat än glädjas över en sådan tillit?

Gud som pilot –

Var det så Jesus tänkte när Han manade sina vänner att inte ge efter i sina hjärtan för oro?

Flickans tillit lät sig inte rubbas av omgivningens rädsla.

Ett tecken på en mycket nära, varm relation med sin pappa?

Jag vill tro att det fanns många goda erfarenheter i hennes hjärta. Inte bara roliga men goda och bärande!

Jag vill tro att det fanns en mycket varm blick och! en fast hand som ger utrustning för livets alla utmaningar.

En nära relation med Gud, Fadern – den kan också liknas vid en ryggsäck.

Som fylls med erfarenheter alltefter som. Desto tätare relation, desto mera fylld blir den.

Det fina är: med erfarenheterna packad på rätt plats, så tynger inte ryggsäcken utan bär sin bärare – över berg och genom dalar.

Påskan – det är den fasta grunden för en god relation med Fadern. Det glömmet vi lätt.

Jesus sökte upp sina vettskrämda och skuldtyngda lärjungar på påskdagskvällen och överraskade dem som den levande Herren. De förstod inte, men de upplevde Honom. Utan lyft pekfinger.

I stället med orden ***Frid vare med er.***

Och så tänker jag så här dagarna efter påsk på Kleopas och (förmodligen) hans hustru som uppgivna och sorgsna begav sig hem från Jerusalem till Emmaus.

Då slog en främling följe med dem. Det långa samtalet mynnade ut i inbjudan: ”följ med oss hem!”

Där vid matbordet – bilden på tillitsfull gemenskap – tog främlingen oväntat initiativet, bröt brödet och de kände igen Honom. ”Brann inte våra hjärtan i oss när Han talade med oss på vägen?” konstaterade de förundrat. (Lukasevangeliet 24: 13ff)

På samma vis kommer Han till oss människor idag. Ibland oväntat och överraskande.

Med hjärtat får vi tro – och uppleva. Det är Herren själv som bestämt och ordnat det så.

Alltså låt oss vandra frimodiga vidare, följa Herren Jesus helhjärtat, lyssnande och tjänande!

Er pastor –

PS – ikväll samlas vi till att be. Kl. 19. Var och en där hemma och ändå tillsammans.